

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 7Co/183/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1114228158
Dátum vydania rozhodnutia: 29. 07. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Blanka Podmajerská
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2020:1114228158.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Blanky Podmajerskej a členov senátu JUDr. Mariany Harvancovej a Mgr. Adely Unčovskej, v právnej veci žalobcu: Spotrebiteľské združenie OSA, Fedinova 9, 851 01 Bratislava, IČO: 42 260 086, zastúpeného: HKP Legal, s.r.o., Križkova 9, 811 04 Bratislava, IČO: 36 727 334, proti žalovanému: PROFI CREDIT Slovakia, s.r.o., Pribinova 25, 824 96 Bratislava, IČO: 35 792 752, zastúpeného: Advokátska kancelária JUDr. Andrea Cviková, s.r.o., Kubániho 16, 811 04 Bratislava, IČO: 47 233 516, o zaplatenie 1 942,62 eur s príslušenstvom, na odvolanie žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Bratislava I zo dňa 7.2.2019, č.k. 18C/207/2014-109, jednomyselne takto

rozhodol:

Rozsudok súdu prvej inštancie sa potvrdzuje.

Žalobcovi sa proti žalovanému priznáva nárok na plnú náhradu trov odvolacieho konania.

odôvodnenie:

1.V napadnutom rozhodnutí súd prvej inštancie uložil žalovanému povinnosť uhradiť žalobcovi sumu 1 942,62 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 9,15 % ročne zo sumy 1 942,62 eur od 28.8.2014 do zaplatenia, v lehote do 15 dní od dňa právoplatnosti rozsudku (výrok I.) a s použitím ust. § 255 ods.1 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok (ďalej „C.s.p.“) priznal žalobcovi nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100% (výrok II.).

2. Prisudzujúci výrok vo veci samej právne odôvodnil § 52 ods.1,2, § 53 ods.1,2,3,5, § 54 ods.1, § 451 ods.1,2 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník (ďalej „Občiansky zákonník“), § 9 zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch (ďalej „zákon č. 129/2010 Z.z.“), keď vykonaným dokazovaním zistil, že dňa 22.11.2010 uzatvoril postupca I. T. so žalovaným Zmluvu o revolvingovom úvere č. XXXXXXXXXXXX (ďalej „Zmluva“) na základe ktorej mal byť postupcovi poskytnutý úver vo výške 1 410 eur a postupca sa zaviazal poskytnutý úver splatiť v 36 mesačných splátkach vo výške 80,04 eur. V časti Zmluvy o požadovanom revolvingovom úvere sa uvádza ako údaj: poskytnutá čiastka revolvingu suma 806,80 eur, ďalej ako celková čiastka, ktorú musí dlžník zaplatiť suma 2 881,44 eur, celková čiastka ktorú musí dlžník zaplatiť, t.j. revolving a úroky 1 920,96 eur. V Zmluve sa ďalej uvádzajú rôzne hodnoty výšky RPMN, t.j. predpokladaná výška RPMN za úver 70%, priemerná RPMN za úver 44,57%, predpokladaná RPMN úveru po poskytnutí revolvingu 60,27%, ročná úroková sadzba revolvingu 68,44%. Zo zmluvy nie je zrejmé, kedy malo dôjsť k splateniu úveru, nakoľko v kolonke splatnosť úveru (počet splátok/splatnosť - deň v mesiaci) je pravdepodobne uvedený počet splátok 36 a rok 2016. V časti o schválenom revolvingovom úvere je uvedené: poskytnutá suma vo výške 1 410 eur, mesačné splátky 80,04 eur, celková čiastka ktorú musí dlžník zaplatiť 2 881,44 eur, ročná úroková sadzba 70%, priemerná RPMN 44,07 %, poskytnutá čiastka revolvingu 806,04 eur, celková čiastka revolvingu (istina úroky) 1 920,96 eur, predpokladaná RPMN úveru po poskytnutí revolvingu 56,08%, ročná úroková sadzba revolvingu

68,44 %. Súčasťou Zmluvy v bode 8 je uvedená Dohoda o poskytnutí služby uzavretá podľa § 269 ods.2 Obchodného zákonníka z ktorej vyplýva pre dlžníka finančná povinnosť bez ohľadu na jej využitie, a to dňom uzavretia predmetnej dohody, čo je vzhľadom k jej začleneniu do Zmluvy dňom platnosti a účinnosti Zmluvy samej. Prílohou k Zmluve boli aj Zmluvné dojednania Zmluvy o revolvingovom úvere. Z karty klienta k Zmluve č. zo dňa 17.10.2013 XXXXXXXXXXXX súd prvej inštancie zistil, že dlžníkovi bola na základe Zmluvy reálne vyplatená suma 1 172,28 eur, ktorú dlžník uhradil poslednou splátkou zo dňa 12.7.2012 vo výške 80,04 eur, z ktorej len čiastka vo výške 21,66 predstavuje oprávnený nárok žalovaného. Ďalej z karty klienta vyplýva, že dlžník zaplatil na základe Zmluvy ku dňu 17. 3.2013 sumu 2 394,54 eur, k úhrade mu zostalo 486,90 eur. Táto čiastka sa stala predmetom žaloby, ktorú žalovaný ako žalobca uplatnil na Okresnom súde Zvolen v konaní vedenom pod sp.zn. 12C 236/2013, ktoré bolo ukončené uznesením o zastavení konania zo dňa 9.2.2015 z dôvodu, že žalovaný uplatnenú pohľadávku v priebehu konania uhradil. Z predložených fotokópií mzdových listov za obdobie od októbra 2013 do júna 2014 súd prvej inštancie zistil, že postupcovi boli zo mzdy vykonávané zrážky vo výške 80,04 eur mesačne, t.j. 720,32 eur, a to na základe oprávnenia žalovaného ako poskytovateľa úveru, zakomponovaného v bode 6 a 8 Zmluvného dojednania zmluvy o revolvingovom úvere. Zo Zmluvy o postúpení pohľadávky uzatvorenej medzi žalobcom ako postupníkom a I. T. ako postupcom dňa 7.8.2014 vyplynulo, že postupca postúpil na postupníka svoju pohľadávku voči žalovanému vo výške 1 942,62 eur, ktorá vznikla z dôvodu uhradenia splátok na účet žalovaného na základe Zmluvy o revolvingovom úvere č. XXXXXXXXXXXX, ktoré v dôsledku bezúročnosti a bezpoplatkovosti predstavujú v časti úhrady vo výške 1 942,62 eur na strane žalovaného bezdôvodné obohatenie. Na základe predmetnej zmluvy sa zmluvné strany dohodli, že vymoženú pohľadávku postupník vyplatí postupcovi za odplatu za vymoženie pohľadávky vo výške 30% s tým, že v prípade ak nedôjde k vymoženiu, nárok postupníka na odmenu zaniká. Oznámením zo dňa 7.8.2014 postupca žalovanému oznámil postúpenie pohľadávky žalobcovi spolu s výškou záväzku. Žalobca na základe predžalobnej upomienky vyzval žalovaného k úhrade postúpenej pohľadávky v lehote do 7 dní od doručenia výzvy.

3. Vo vzťahu k žalovaným namietanej aktívnej vecnej legitímácii na strane žalobcu dospel súd prvej inštancie s prihliadnutím na ust. § 25 ods.1,2,3,4,5 zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa, § 524 ods.1 Občianskeho zákonníka k záveru o nedôvodnosti tejto námietky. Uvedol, že z ustanovení Občianskeho zákonníka ani z ustanovení zákona o ochrane spotrebiteľa alebo zákona o občianskych združeniach (zákon č. 83/1990 Zb.) explicitne nevyplývajú vo vzťahu k súkromným subjektom žiadne obmedzenia z hľadiska uzatvárania tohto typu zmluvy. Pokiaľ ide o samotnú platnosť zmluvy o postúpení pohľadávky, ust. § 524 a nasl. Občianskeho zákonníka jednoznačne stanovujú podmienky platnosti tohto právneho úkonu, medzi ktoré patrí písomná forma, špecifikácia predmetu postúpenia ktorý ale nesmie byť vylúčený z postúpenia (§ 525 Občianskeho zákonníka). Pre platnosť postúpenia sa nevyžaduje súhlas dlžníka, avšak s poukazom na § 526 Občianskeho zákonníka je postupca povinný dlžníkovi oznámiť postúpenie pohľadávky, nie z dôvodu platnosti zmluvy ale z dôvodu, aby dlžník vedel komu má plnenie poskytnúť. V danom prípade postupca a postupník pri uzatváraní zmluvy o postúpení pohľadávky dodržali zákonné ustanovenia, zmluva obsahuje všetky zákonom predpísané náležitosti, neodporuje zákonu, a preto nie je možné ju označiť za neplatnú v zmysle ust. §39 Občianskeho zákonníka z dôvodu jej rozporu so zákonom. Pokiaľ ide o jej údajný rozpor s účelom občianskeho združenia, súd prvej inštancie poukázal na to, že z hľadiska obsahu a účelu zmluvy o postúpení pohľadávky je túto možné do určitej miery subsumovať pod § 25 ods. 2 zákona o ochrane spotrebiteľa, nakoľko podstatou uvedenej zmluvy je vymôcť bezdôvodné obohatenie od žalovaného ako poskytovateľa úveru, ktoré tento získal na úkor postupcu ako spotrebiteľa. Pokiaľ by aj uvedená činnosť odporovala účelu, pre ktoré združenie bolo založené, nespôsobovalo by to neplatnosť právneho úkonu, ale mohlo by to vytvoriť predpoklad pre zánik združenia na základe rozhodnutia MV SR podľa ust. § 12 zákona č. 83/1990 Zb. o združovaní občanov. S poukazom na vyššie uvedené uzavrel, že v konaní neboli preukázané právne skutočnosti, pre ktoré by bolo dôvodné odoprieť žalobcovi aktívnu vecnú legitímáciu v predmetnom spore.

4. Pokiaľ ide o existenciu samotnej pohľadávky uplatnenej v predmetnom konaní, súd prvej inštancie sa ako predbežnou otázkou zaoberal bezúročnosťou a bezpoplatkovosťou úveru, s poukazom na argumentáciu žalobcu o neprijateľných podmienkach obsiahnutých v Zmluve a dospel k záveru o jej dôvodnosti, s výnimkou námietky ohľadom rozpisu splátky s poukazom na rozsudok NS SR sp.zn. 3Cdo 146/2017, ktorý poukázal na čl.10 ods.2 písm. h/ zákona č. 129/2010 Z.z. stanovujúci, že zmluva o úvere musí uvádzať iba výšku počet a frekvenciu splátok. Súd prvej inštancie poukázal na čl. 6 ods. 1 Smernice Rady 93/13/EHS o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách (ďalej

"smernica"): "1. Členské štáty zabezpečia, aby nekalé podmienky použité v zmluvách uzatvorených so spotrebiteľom zo strany predajcu alebo dodávateľa podľa ich vnútroštátneho práva, neboli záväzné pre spotrebiteľa a aby zmluva bola podľa týchto podmienok naďalej záväzná pre strany, ak je jej ďalšia existencia možná bez nekalých podmienok." V odôvodnení rozhodnutia konštatoval, že základnou črtou spotrebiteľských zmlúv je to, že sú pre spotrebiteľa vopred pripravené a nie je vytvorený priestor na dojednanie obsahu zmluvy alebo jej zmeny. Úver poskytnutý žalovaným postupcovi túto charakteristiku spĺňa. Súčasťou zmluvy boli bez akýchkoľvek pochybností všeobecné podmienky poskytnutia úveru, ktoré postupca ovplyvniť nemohol, nakoľko boli pripravené už vopred pre veľký počet spotrebiteľov. Všetky režimy a opatrenia určené na ochranu spotrebiteľov platia bez ohľadu na typ štandardnej formulárovej zmluvy, a teda platia aj vo vzťahu k úverom ako tzv. absolútnym obchodnoprávnym vzťahom. Spotrebiteľské vzťahy, teda zmluvy medzi podnikateľmi a spotrebiteľmi spadajú pod ochranu § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka a vzťah žalovaného a postupcu je od svojho vzniku právnym vzťahom založeným spotrebiteľskou zmluvou. Žalovaný bol od uzavretia zmluvy v postavení dodávateľa a postupca v postavení spotrebiteľa. Ustanovenia § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka účinné v čase uzavretia zmluvy je potrebné vykladať v súlade s obsahom a účelom európskej ochrany spotrebiteľov obsiahnutej v príslušných smerniciach.

5. Súd prvej inštancie ďalej dospel k záveru, že neprijateľné zmluvné podmienky je možné vyvodiť aj v súvislosti s § 9 zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov, ktorý taxatívne vymedzuje náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere pod sankciou bezúčinnosti a bezpoplatkovosti podľa § 11 uvedeného zákona. V tomto kontexte poukázal na skutočnosť, že zmluva o revolvingovom úvere jednak neobsahuje všetky náležitosti stanovené zákonom, t.j. nie je zrejماً doba trvania zmluvy ani termín konečnej splatnosti úveru, taktiež nie je zrejماً termín splátok, RPMN je uvádzaná v niekoľkých variantoch neprehľadným a nezrozumiteľným spôsobom a jednak obsahuje neprijateľné zmluvné podmienky, t.j. Dohoda o zrážkach zo mzdy, ktorá svojou formou a spôsobom uzavretia spôsobuje hrubú nevyváženosť na úkor spotrebiteľa, keď umožňuje poskytovateľovi úveru vykonávanie zrážok bez akejkoľvek súdnej kontroly a vôle spotrebiteľa. Taktiež Dohodu o poskytnutí služby možno označiť za neprijateľnú podmienku, ktorá odporuje zákonu, nakoľko finančne zaťažuje spotrebiteľa bez ohľadu na to, či službu bude vykonávať a jej platnosť a účinnosť navyše nastáva automaticky podpisom samotnej Zmluvy. S poukazom na uvedené súd prvej inštancie označil Zmluvu za bezúčinnú a bezpoplatkovú a keďže na strane žalovaného plnením postupcu vzniklo bezdôvodné obohatenie v rozsahu plnenia nad rámec skutočne poskytnutého plnenia zo strany žalovaného na účet postupcu, t.j. 1 942,62 eur (v konaní bolo preukázané, že celková výška plnenia zo strany postupcu predstavovala 3 114,90 eur, žalovaný postupcom reálne vyplatil 1 172,26 eur a výška uplatneného nároku na vydanie titulom bezdôvodného obohatenia navyše zo strany žalovaného nebola sporná), na jej uhradenie vo výroku I. zaviazal žalovaného. Pokiaľ ide o úroky z omeškania uviedol, že žalobca ich žiadal priznať na základe bezvýslednej výzvy na plnenie adresovanej žalovanému zo dňa 14.8.2014 a žalovaný ich čo do základu a výška nerozporoval.

6. Proti rozsudku podal v zákonnej lehote odvolanie žalovaný namietajúc, že súd prvej inštancie dospel k nesprávnym záverom o existencii a preukázaní aktívnej legitímácie žalobcu na podanie žaloby, v konaní nevykonan navrhnuté dôkazy a svoj postup ani nezodôvodnil, existenciu pohľadávky, ktorej zaplatenie bolo predmetom žaloby, odôvodnil skutočnosťami, ktoré žalobca netvrdil a skutkové závery odôvodnil povrchno a nezrozumiteľne. Podľa názoru odvolateľa súd prvej inštancie ust. § 25 ods.2 zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa nevyložil správne, keď žalobca vzhľadom na jeho špecifické postavenie vyplývajúce mu zo zákona a rozsah určených oprávnení, nie je oprávnený nadobúdať od spotrebiteľa, jeho prípadné nároky, ale len ho ohľadne nich zastupovať. Ust. § 25 ods. 2 zákona o ochrane spotrebiteľa je kogentným ustanovením, pretože upravuje, čo združenie môže robiť vo vzťahu k spotrebiteľovi. Ak malo dôjsť k postúpeniu pohľadávky spotrebiteľa, ide o postup zakladajúci neplatnosť takej zmluvy pre rozpor s účelom zákonnej úpravy vzniku a existencie združenia na ochranu spotrebiteľa. Odporuje účelu existencie združenia podľa citovaného ustanovenia nadobúdanie majetkových nárokov spotrebiteľa na "svoj" účet za účelom ich vymáhania vo vlastnom mene a na vlastný účet. Ohľadne nároku spotrebiteľa voči dodávateľovi môže združenie robiť presne vymedzené úkony, ale nie nadobúdať jeho nároky za účelom svojho zisku. Žalobca nemohol platne nadobudnúť od spotrebiteľa žiadny nárok, pretože vzhľadom na svoje špecifické postavenie mohol v zmysle zákona o ochrane spotrebiteľa len poskytovať pomoc spotrebiteľovi pri prípadnom jeho súdnom uplatnení. Súd prvej inštancie navyše uvádza, že v prípade zmluvy o postúpení pohľadávok medzi žalobcom a klientom p. T. má ísť o inkasocesiú, tento záver však nezodpovedá žiadnemu dôkazu a ani tvrdeniu žalobcu a

ak súd prvej inštancie vychádzal zo záveru, že k dohode o postúpení pohľadávky došlo za účelom jej inkasa, takýto skutkový záver nemá oporu vo vykonanom dokazovaní. Pozornosti súdu uniklo, že za postúpenie žalovanej pohľadávky mal spotrebiteľ obdržať sumu 150 eur a nie je tak zrejmé, vlastne o aké inkasné postúpenie pohľadávky by mohlo ísť. Odvolateľ ďalej namietol nevykonanie dokazovania výsluchom navrhnutého svedka I. T. a neodôvodnenie úvahy, pre ktoré k výsluchu nepristúpil. Závery, z ktorých súd vyvodil, že úver je bezúročný, lebo v príslušnej zmluve nie je uvedená doba jej trvania, že RPMN je uvádzaná mätúcim a nejednoznačným spôsobom je nezrozumiteľný, nejednoznačný a mätúci. Žalovaný navrhol, aby odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie zrušil a vec vrátil na ďalšie konanie.

7. Žalobca sa k riadne doručenému odvolaniu písomne nevyjadril.

8. Na podporu argumentácie súvisiacej s posúdením aktívnej vecnej legitímácie žalobcu žalovaný v ďalšom priebehu konania doložil rozsudok Krajského súdu v Bratislave zo dňa 11.9.2019, č.k. 6Co/161/2019-239.

9. Odvolací súd preskúmal a prejednal vec v rozsahu podaného odvolania v zmysle § 379 a § 380 ods. 1 C.s.p., bez nariadenia odvolacieho pojednávania (rozsudok bol odvolacím súdom verejne vyhlásený podľa § 378 ods. 1 a § 219 ods. 3 C.s.p.) a dospel k záveru, že odvolanie žalovaného nie je dôvodné.

10. Ako prvoradá konštatuje, že v postupe súdu prvej inštancie nezistil žiadne vady týkajúce sa procesných podmienok, na ktoré je z úradnej povinnosti povinný prihliadať, aj keď tieto neboli v odvolacích dôvodoch uplatnené (§ 380 ods. 2 C.s.p.).

11. V súvislosti s opravným prostriedkom podaným žalovaným odvolací súd upozorňuje, že rozsah prieskumu vykonaného v rámci odvolacieho konania je zásadne daný odvolaním (§ 380 ods. 1 C.s.p.), podľa ktorého je odvolací súd viazaný návrhom odvolateľa, ktorý zahŕňa v sebe jednak kvalitatívnu ako i kvantitatívnu stránku a sám odvolateľ si spravidla určuje rozsah, v akom má byť napadnuté rozhodnutie odvolacím súdom preskúmané a dôvody, z ktorých má byť preskúmané.

12. Žalovaný v svojich odvolacích namietkach uplatnil odvolací dôvod podľa § 365 ods.1 písm. b/ C.s.p. Uvedený odvolací dôvod je úzko prepojený s porušením práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „Ústava“) a s porušením práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „Dohovor“) a k jeho naplneniu by došlo, ak by súd prvej inštancie zasiahol do Ústavou, resp. Dohovorom garantovaných práv odvolateľa, čím by mu bolo znemožnené domáhať sa práva na súdnu ochranu prostriedkami, ktoré mu zákon (Civiltý sporový poriadok) priznáva. Pojem „procesný postup“ bol vysvetlený už vo viacerých rozhodnutiach Najvyššieho súdu SR tak, že sa ním rozumie len faktická, vydaniu konečného rozhodnutia predchádzajúca činnosť alebo nečinnosť súdu, teda sama procedúra prejednávania veci (to ako súd viedol spor) znemožňujúca strane sporu realizáciu jej procesných oprávnení a mariaca možnosti jej aktívnej účasti na konaní (porovnaj R 129/1999 a 1 Cdo 6/2014, 3 Cdo 38/2015, 5 Cdo 201/2011, 6 Cdo 90/2012). Pod nesprávnym procesným postupom súdu treba rozumieť taký postup súdu, ktorým sa znemožnila strane realizácia tých procesných práv, ktoré majú slúžiť na ochranu a obranu jej práv a záujmov v tom - ktorom konkrétnom konaní, pričom miera tohto porušenia bude znamenať nespravodlivý súdny proces.

13. Podané odvolanie žalovaný ďalej odôvodnil tým, že konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 365 ods.1 písm. d/ C.s.p.). Je treba uviesť, že uvedený odvolací dôvod dopadá na akékoľvek pochybenie v procesnom postupe súdu, ktoré nie je subsumovateľné pod ostatné odvolacie dôvody, avšak len za predpokladu, že mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Príkladom takejto vady môže byť napr. nesprávne realizovaná manuálna povinnosť, pochybenia vo vykonanom dokazovaní (vykonanie nezákonne získaného dôkazu, vypočutie svedka bez poučenia o práve odoprieť výpoveď, porušenie viazanosti súdnymi rozhodnutiami alebo posúdenie predbežnej otázky v rozpore s existujúcim rozhodnutím príslušného orgánu).

14. Z podaného odvolania vyplýva, že v ňom žalovaný v ňom uplatnil odvolací dôvod podľa § 365 ods.1 písm. f/ C.s.p. (t. j. že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam), ktorý je v súdnej praxi vykladaný tak, že musí ísť o také skutkové zistenia, na základe ktorých súd prvej inštancie spor posúdil po právnej stránke a ktoré nemajú v podstatnej časti

oporu vo vykonanom dokazovaní. Skutkové zistenia nezodpovedajú vykonaným dôkazom, ak výsledok hodnotenia dôkazov nie je v súlade s § 191 C.s.p., a to vzhľadom na to, že súd vzal do úvahy skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov alebo z prednesov strán sporu nevyplynuli, ani inak nevyšli počas konania najavo, alebo opomenul rozhodujúce skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané, alebo vyšli počas konania najavo. Nesprávne sú aj také skutkové zistenia, ktoré súd prvej inštancie založil na chybnom hodnotení dôkazov. Typovo ide o situáciu, kde je logický rozpor v hodnotení dôkazov, prípadne poznatkov, ktoré vyplynuli z prednesov strán sporu, alebo ktoré vyšli najavo inak z hľadiska závažnosti (dôležitosti), zákonnosti, pravdivosti, eventuálnej vierohodnosti alebo ak výsledok hodnotenia dôkazov nezodpovedá tomu, čo malo byť zistené spôsobom vyplývajúcim z procesných ustanovení týkajúcich sa dokazovania.

15. Z odvolania ďalej vyplýva, že žalovaný ním napadol správnosť právneho posúdenia veci súdom prvej inštancie (§ 365 ods.1 písm. h/ C.s.p.). K uvedenému dôvodu treba uviesť, že právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery.

16. Po odvolacom prieskume výroku vo veci samej, v ktorom súd prvej inštancie priznal žalobcovi proti žalovanému nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia vo výške 1 942,62 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 9,15% ročne zo sumy 1 942,62 eur za obdobie od 28.8.2014 do zaplatenia, odvolací súd konštatuje, že v posudzovanej veci nezistil existenciu odvolacích dôvodov, ktorými žalovaný odôvodnil svoje odvolanie.

17. Ako prvoradé odvolací súd zdôrazňuje, že povinnosťou všeobecného súdu je uviesť v rozhodnutí dostatočné a relevantné dôvody, na ktorých svoje rozhodnutie založil. Dostatočnosť a relevantnosť týchto dôvodov sa musí týkať tak skutkovej, ako aj právnej otázky rozhodnutia; avšak len tej, ktorá je pre rozhodnutie vo veci rozhodujúca, nevyhnutná. Z hľadiska zákonnej požiadavky na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia, na zachovanie práva strany sporu na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia, na každý argument strany nie je súd povinný dať podrobnú odpoveď. Súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené stranami sporu, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov uvádzaných stranou, čo sa nepochybne v prejednávanej veci stalo (porovnaj napr. m.m. rozsudok Európskeho súdu pre ľudské práva zo dňa 25.9.2012 vo veci Vojtěchová proti Slovenskej republike /sťažnosť č. 59102/08/, nález Ústavného súdu Slovenskej republiky zo dňa 14.9.2011, č.k. I. ÚS 361/2010-34, rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 17.6.2009, sp.zn. 5 M Cdo 8/2008). Právo na spravodlivý súdny proces je naplnené tým, že všeobecné súdy zistia skutkový stav, a po výklade a použití relevantných právnych noriem rozhodnú tak, že ich skutkové a právne závery nie sú svojvoľné, neudržateľné alebo prijaté v zrejmom omyle konajúcich súdov, ktorý by poprel zmysel a podstatu práva na spravodlivý proces. Do práva na spravodlivý proces ale nepatrí právo strany sporu, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov (IV. ÚS 252/2004), ani právo na to, aby bola strana sporu pred všeobecným súdom úspešná, teda aby sa rozhodlo v súlade s jej požiadavkami (I. ÚS 50/2004). Vychádzajúc z obsahu odôvodnenia napadnutého rozhodnutia je k námietkam žalovaného o nedostatku riadneho a vyčerpávajúceho odôvodnenia, ktoré je nezrozumiteľné, nejednoznačné a máťuce možné konštatovať, že odôvodnenie rozhodnutia hore uvedeným požiadavkám vyhovuje, je z neho zrejmé, akými úvahami bol súd prvej inštancie vedený pri posudzovaní rozhodujúcich otázok, t.j. posúdenia aktívnej vecnej legitímácie žalobcu a otázky bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru a odvolacie námietky žalovaného sú v tomto smere nedôvodné a nepodložené.

18. Pokiaľ ide o námietky odvolateľa o nesprávnom posúdení aktívnej vecnej legitímácie žalobcu, odvolací súd sa nestotožňuje s názorom žalovaného o tom, že žalobca nemohol platne nadobudnúť od spotrebiteľa žiadny nárok vzhľadom na jeho špecifické postavenie, v ktorom mohol v zmysle zákona o ochrane spotrebiteľa poskytovať len pomoc spotrebiteľovi pri prípadnom súdnom uplatnení nároku. Ust. § 25 ods. 1 a 2 zákona č.250/2007 Z.z., na ktoré poukázal žalovaný vo svojom odvolaní, upravujú konkrétne oprávnenia združenia v rámci výkonu jeho činnosti smerujúcej k ochrane práv spotrebiteľov, napr. podanie žaloby, návrhu na vydanie neodkladného opatrenia, zastupovanie spotrebiteľa. Z týchto

ustanovení nevyplýva žiaden taký zákaz, resp. obmedzenie zdruzenia ako právnickej osoby, ktorému by odporovalo uzavretie zmluvy o postúpení pohľadávky v zmysle § 524 a nasl. Občianskeho zákonníka združením ako postupníkom. Podľa názoru odvolacieho súdu špecifické postavenie zdruzenia a zákonné oprávnenia v rámci činnosti zdruzenia smerujúce k ochrane spotrebiteľa nevyklúčujú možnosť nadobudnúť pohľadávku spotrebiteľa na základe zmluvy o postúpení pohľadávky, keď v tomto smere zmluvnú voľnosť zdruzenia ako právnickej osoby neobmedzujú. Výklad ust. § 25 ods.1,2 zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa prijatý žalovaným je neprijateľný, keďže v posudzovanom konaní nevystupuje žalobca ako postupník zastupujúci spotrebiteľa pri vymáhaní bezdôvodného obohatenia, ale ako nový veriteľ žalovaného (dlžníka), na ktorého bola postúpená pohľadávka (§ 524 ods. 1 Občianskeho zákonníka) a kedy ako nový veriteľ nadobúda pohľadávku s príslušenstvom a právami s ňou spojenými a v dôsledku cesie vstupuje do všetkých práv, ktoré mal predtým postupca. Z konštantnej judikatúry pritom vyplýva, že relevantné oznámenie postupcu dlžníkovi o postúpení pohľadávky bez ďalšieho zakladá aktívnu legitimáciu postupníka na vymáhanie postúpenej pohľadávky, keď súd z takéhoto oznámenia vychádza bez toho, aby ako prejudiciálnu otázku skúmal existenciu a platnosť zmluvy o postúpení. Názor, že žalobca ako občianske združenie na ochranu spotrebiteľa je oprávnené iba pomáhať spotrebiteľovi pri riešení sporov s dodávateľmi a zastupovať ich alebo vystupovať na ich strane v súdnom konaní by bol neobvykle formalistický, keď zákonné predpisy výslovne nezakazujú občianskemu združeniu okrem hlavnej neziskovej činnosti (ktorým je nepochybne ochrana kolektívnych práv spotrebiteľov realizujúca sa prostredníctvom zastupovania spotrebiteľov v civilnom sporovom konaní, resp. prostredníctvom vstupu do spotrebiteľských sporov v pozícii intervenienta) ako vedľajšiu činnosť vykonávať aj činnosť podnikateľskú, ktorá by mala mať iba podporný charakter pre rozvíjanie primárneho účelu občianskeho združenia, na ktorý bolo založené.

19. S poukazom na uvedené, pri zohľadnení, že predmetom konania je zaplatenie pohľadávky nadobudnutej žalobcom na základe Zmluvy o postúpení pohľadávok zo dňa 7.8.2014 uzavretej s postupcom I. T., bytom D. Q. XXX/X, X., predstavujúcej bezdôvodné obohatenie žalovaného, ktoré vzniklo úhradami postupcu v pozícii dlžníka žalovaného, nad rámec istiny reálne poskytnutého úveru na základe Zmluvy o revolvingovom úvere č. XXXXXXXXX, že zmluva o postúpení pohľadávky obsahuje všetky náležitosti (vrátane špecifikácie predmetu postúpenia, ktorý nie je z postúpenia vylúčený), postúpenie pohľadávky bolo žalovanému riadne oznámené (tieto skutočnosti neboli v konaní sporné) a zmluva ani neodporuje zákonu (uvedené namietal v konaní žalovaný) odvolací súd uzatvára, že žalobca je aktívne vecne legitimovaným subjektom na vymáhanie nároku uplatneného v tomto konaní, v ktorom vystupuje ako nový veriteľ žalovaného. Za dôvodné posúdil v tejto súvislosti výlučne námietky žalovaného voči posúdeniu dôvodu, resp. účelu postúpenia pohľadávky súdom prvej inštancie v ods. 19 napadnutého rozhodnutia ako fiduciárnej cesie (inkasocesie), v ktorom prípade v skutočnosti nejde o skutočné postúpenie pohľadávky podľa § 524 a nasl. Občianskeho zákonníka, ale o zmluvu, ktorej podstatou je nepriame zastúpenie pôvodného veriteľa pohľadávky, keď táto úvaha súdu prvej inštancie s poukazom na súčasné právne posúdenie zmluvy o postúpení pohľadávky ako zmluvy uzavretej podľa ust. § 524 a nasl. Občianskeho zákonníka, nemala vplyv na právnu správnosť rozhodnutia v otázke posúdenia aktívnej vecnej legitimácie žalobcu.

20. Pokiaľ žalovaný v priebehu odvolacieho konania doložil rozsudok Krajského súdu v Bratislave zo dňa 11.9.2019, č.k. 6 Co/161/2019- 239, v ktorom konajúci súd vo vzťahu k aktívnej vecnej legitimácii žalobcu v obdobnom prípade vyvodil opačný záver odvolací súd zdôrazňuje, že právne závery všeobecných súdov obsiahnuté v ich rozhodnutiach nemajú v právnom poriadku Slovenskej republiky charakter precedensu, ktorý by ostatných sudcov rozhodujúcich v obdobných veciach zaväzoval rozhodnúť identicky. Rozdielnosť právnych názorov súdov v skutkovo rovnakých alebo podobných veciach a zjednocovanie judikatúry všeobecných súdov je riešená a upravená zákonom č. 757/2004 Z.z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov. V záujme zachovania princípov právnej istoty a tiež predvídateľnosti súdnych rozhodnutí (čl. 2 C.s.p.) je nevyhnutné, aby všeobecné súdy rešpektovali príslušnú judikatúru najvyššieho súdu, ktorá bola v zákonom stanovenej procedúre publikovaná v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky. Povinnosťou všeobecných súdov však rozhodne nie je reagovať v odôvodnení na rozhodnutia vydávané inými senátmi, či inými súdmi rovnakej alebo nižšej inštancie. Existencia odlišnej rozhodovacej činnosti všeobecných súdov je síce nežiaduca, ale až do ustálenia rozhodovacej praxe v zákonom stanovenej procedúre nie vylúčená. To znamená, že môže nastať situácia, kedy budú súbežne popri sebe stáť aj rozhodnutia, ktoré k riešeniu určitej otázky alebo problematiky neprístupujú úplne identicky, resp. ktoré ju posúdia úplne odlišne. V posudzovanom prípade odvolací súd poukazuje na závery zhodné s v tomto rozhodnutí prezentovanými

závermi týkajúcimi sa otázky aktívnej vecnej legitímácie žalobcu v obdobných veciach, napr. uznesenie Krajského súdu v Bratislave sp.zn. 10Co/56/2018 zo dňa 27.9.2018, rozsudok Krajského súdu v Bratislave sp.zn. 8Co/659/2015 zo dňa 27.11.2018.

21. V prejednávanej veci nebolo sporným, že právny vzťah vzniknutý na základe Zmluvy o revolvingovom úvere č. XXXXXXXXXXXX zo dňa 22.11.2010 má charakter spotrebiteľského vzťahu, na ktorý sa aplikujú ustanovenia zákona č. 129/2010 Z.z. a ustanovenia o ochrane spotrebiteľa upravené v § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka. Pre spotrebiteľský úver sa zákonom č. 129/2010 Z.z. z hľadiska formálnych náležitostí vyžaduje písomná forma zmluvy a predpísané obsahové náležitosti (§ 9 ods.1,2). V ust. § 11 ods. 1 citovaného zákona sú vymedzené prípady, kedy sa úver považuje za bezúročný a bez poplatkov (o.i. aj v prípade, ak zmluva neobsahuje údaj o dobe trvania zmluvy a termíne konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru a údaj o ročnej percentuálnej miere nákladov s uvedením všetkých predpokladov použitých na výpočet tejto ročnej percentuálnej miery nákladov). Odvolací súd sa v plnej miere stotožňuje s názorom súdu prvej inštancie, že v spotrebiteľskej zmluve údaje o dobe trvania zmluvy a termíne konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru absentujú, keď termín konečnej splatnosti úveru nebol určený takým spôsobom, aby spotrebiteľ mal možnosť bez akýchkoľvek pochybností vedieť, ktorý deň je termínom konečnej splatnosti úveru, ktorý musí byť určený konkrétnym dňom, mesiacom a rokom. Aj keď systematickým výkladom ostatných ustanovení spotrebiteľskej zmluvy spolu s informáciou, kedy bol úver reálne poskytnutý síce možno pri zohľadnení dňa splatnosti prvej splátky a počtu mesačných splátok dospieť ku konkrétnemu dňu splatnosti úveru, možnosť takéhoto výkladu však ust. § 9 ods.2 písm. f/ zákona o spotrebiteľských úveroch nepripúšťa, keďže termín konečnej splatnosti úveru predstavuje presné časové vymedzenie a nie je ho možné odvodzovať od termínov jednotlivých splátok a ich počtu. Spotrebiteľ musí totiž pri danej forme spotrebiteľského úveru už na prvý pohľad a bez akýchkoľvek matematických operácií presne vedieť, kedy, ktorým dňom dôjde ku konečnej splatnosti poskytnutého spotrebiteľského úveru. Odvolací súd podotýka, že ak by bol termín určenia konečnej splatnosti úveru súčasťou oznámenia veriteľa o schválení úveru, jedná sa iba o jednostranný právny úkon veriteľa. Odvolací súd zdôrazňuje, že v prípade absencie uvedenia termínu konečnej splatnosti úveru v zmluve o spotrebiteľskom úvere je zákonná sankcia v podobe bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru prípustná aj vzhľadom na právny názor Súdného dvora EÚ. Čl. 23 posledná veta Smernice 2008/48/ES uvádza, že ustanovené sankcie musia byť účinné, primerané a odrádzajúce. S odkazom na túto vetu Súdný dvor EÚ zastal názor, že sankcia bezúročnosti a bezpoplatkovosti spotrebiteľského úveru pri nedodržaní určitej náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere je opodstatnená, pokiaľ ide o okolnosť, ktorej neuvedenie môže spochybniť možnosť spotrebiteľa posúdiť rozsah svojho záväzku. Termín konečnej splatnosti úveru je pritom jednoznačne taká okolnosť, ktorá je významná pre schopnosť spotrebiteľa posúdiť (rozpoznať) v celosti rozsah záväzku, do ktorého vstupuje.

22. S poukazom na spôsob formulácie ročnej percentuálnej miery nákladov v Zmluve (uvádzanej žalovaným v niekoľkých variantoch) je treba prisvedčiť súdu prvej inštancie i v tom, že ročná percentuálna miera nákladov (§ 9 ods.1 písm. j/ zákona o spotrebiteľských úveroch) je v Zmluve uvedená neprehľadným a nezrozumiteľným spôsobom i napriek povinnosti dodávateľa dbať na dôsledné poplnenie povinností vyplývajúcich z noriem spotrebiteľského práva.

23. Ako dôvodnú je možné posúdiť námietku žalovaného o tom, že súd prvej inštancie nerozhodol a v rozhodnutí sa ani osobitne nevyporiadal s návrhom žalovaného na výsluch svedka I. T. (postupcu), ktorý prezentoval v priebehu pojednávania nariadeného súdom prvej inštancie na deň 8.1.2019, navrhnutého k okolnostiam súvisiacim s uzatváraním zmluvy o postúpení pohľadávok. V zmysle ust. § 185 a nasl. C.s.p. dokazovanie je zákonom upravený postup súdu ako aj strán sporu, na základe ktorého súd získava pre rozhodnutie podstatné skutkové poznatky o veci, ktorá je predmetom konania. Súdný dvor EÚ nepožaduje, aby účastníkmi navrhnuté dôkazy a výber dôkazov, ktoré sa budú v rámci dokazovania vykonávať, je výlučne na súde (§ 185 ods.1 C.s.p.), avšak musí dbať na to, aby nevylúčil taký dôkaz, ktorý má potenciál preukázať rozhodný skutkový poznatok tvrdený účastníkom. Keďže súd prvej inštancie nepristúpil k výsluchu navrhnutého svedka, je možné z jeho postupu vyvodiť, že tento dôkazný prostriedok neposúdil ako dôkaz nevyhnutný pre posúdenie a objasnenie skutkových okolností podstatných pre rozhodnutie vo veci (§ 185 ods.1, § 187, § 196 ods.1 C.s.p.). S poukazom na záver zaujatý súdom prvej inštancie v otázke posúdenia aktívnej vecnej legitímácie žalobcu odvolací súd konštatuje, že postup súdu prvej inštancie bol v súlade s čl.17 C.s.p., keď nevykonaním ďalšieho navrhnutého dokazovania (o pre rozhodnutie nepodstatných skutkových poznatkoch o veci) predišiel zbytočným prietahom, konal

hospodárne a bez zbytočného zaťažovania strán sporu a iných osôb. Pokiaľ o tomto návrhu žalovaného osobitne v priebehu konania pred súdom prvej inštancie nerozhodol, zaťažil konanie inou vadou, ktorá však nemala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci.

24. Na základe uvedeného odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie v napadnutom prisudzujúcom výroku a v závislom výroku o trovách prvoinštančného konania (nenapadnutého odvolacími dôvodmi) podľa § 387 ods. 2 C.s.p ako vecne a právne správne potvrdil.

25. O trovách odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 255 ods. 1 C.s.p. v spojení s § 262 ods. 1 a § 396 ods. 1 C.s.p. a nárok na ich plnú náhradu priznal úspešnému žalobcovi proti neúspešnému žalovanému s tým, že o výške náhrady trov odvolacieho konania rozhodne súd prvej inštancie podľa § 262 ods. 2 C.s.p. po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktorý vydá súdny úradník.

26. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Bratislave pomerom hlasov 3:0 (§ 393 ods. 2 C.s.p.).

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 C.s.p.).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).